ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. στ΄ 22-33)
25 Ἰουνίου 2017

Τὸ σημερινὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα ἔχει πολλαπλὰ μηνύματα. Μᾶς καλεῖ νὰ κατανοήσουμε καὶ νὰ ἑρμηνεύσουμε μέσα στὸ φῶς τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς δικαιοσύνης Του πολλὰ μεγέθη τῆς καθημερινότητάς μας. Τὶς βιοτικὲς μέριμνες καὶ τὸ ἀσφυκτικὸ ἄγχος ποὺ μᾶς διαπερνᾷ: «μὴ μεριμνᾶτε». Τὴν λαχτάρα τῆς ὅποιας ἐπιθυμίας καὶ τὴν πλεονεξία μέσα στὴν ὁποία βυθιζόμαστε: «ἐὰν δὲ ὁ ὀφθαλμὸς πονηρὸς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμα σκοτεινὸν ἔσται», ἐὰν τὸ μάτι σου εἶναι πονηρό, ὅλος σου ὁ λογισμὸς θὰ εἶναι σκοτεινός. Τὴν ἐξάρτηση ἀπὸ τὸ χρῆμα καὶ τὶς συνέπειές του, ποὺ γίνεται μία ἄλλου εἴδους εἰδωλολατρία μέσα στὴν ὁποία παγιδευόμαστε: «οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾷ», δὲν μπορεῖτε νὰ δουλεύετε καὶ στὸν Θεὸ καὶ στὸν μαμωνᾶ.

Μαζὶ μὲ ὅλα αὐτά, ὅμως, θὰ ἦταν σκόπιμο νὰ κάνουμε καὶ μιὰ οἰκολογικὴ ἀνάγνωση τοῦ εὐαγγελικοῦ μηνύματος. Καὶ αὐτό, γιατὶ στὶς μέρες μας ζοῦμε, μαζὶ μὲ ὅλο τὸν κόσμο, μέσα στὸν φόβο καὶ στὴν «σκιὰ» ἑνὸς οἰκολογικοῦ θανάτου, ποὺ προκαλεῖ ἡ αὐξημένη μόλυνση καὶ καταστροφὴ τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος. Ἡ φράση τοῦ Χριστοῦ: «ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ σπείρουσιν οὐδὲ θερίζουσιν οὐδὲ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας, καὶ ὁ πατὴρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτά» εἶναι ἀσφαλῶς μιὰ ἠχηρὴ διακήρυξη τῆς πρόνοιας τοῦ Θεοῦ. Εὔκολα καταλαβαίνουμε ὅτι ἡ φύση ὄχι μόνο προέρχεται, ἀλλὰ καὶ κυβερνᾶται ἀπὸ τὸν Θεό. Ἡ φροντίδα καὶ ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ μέσα στὴν φύση εἶναι διαρκής. Ἡ λειτουργία τῶν φυσικῶν νόμων κινεῖται ἀποκλειστικὰ μέσα στὰ πλαίσια τῆς θέλησης, τῆς δύναμης, καὶ τῆς κυριαρχίας τοῦ Θεοῦ. Ὅλα λειτουργοῦν τέλεια, γιατί δημιουργήθηκαν νὰ εἶναι τέλεια. Ἡ Ἁγία Γραφὴ εἶναι κατάμεστη ἀπὸ ἐκφράσεις ποὺ ἀναφέρονται στὴν ὡραιότητα, τὴν ἁρμονία καὶ τὴν σκοπιμότητα τῆς φυσικῆς δημιουργίας. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς μᾶς δίνει τὸ παράδειγμα τῆς ἀγάπης στὴν δημιουργία, ἀλλὰ καὶ τοῦ σεβασμοῦ στὴν οἰκολογικὴ ἰσορροπία. Οἱ ὑπέροχες παραβολές Του, ἀλλὰ καί, γενικότερα, ὁ διδακτικός Του λόγος, τὶς περισσότερες φορὲς ἔχουν ἀφετηρία μιὰ εἰκόνα ἀπὸ τὸ φυσικὸ περιβάλλον. Ἡ τρικυμία τῆς θάλασσας, οἱ ἄνεμοι, τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ, τὸ καρπερὸ ἀμπέλι, ἡ ἄκαρπη συκιὰ εἶναι εἰκόνες ἀπὸ τὴν δημιουργία τοῦ Θεοῦ. Ὅλα αὐτὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ξεκινᾷ ὁ Χριστὸς τὴν διδασκαλία Του, γιὰ νὰ προχωρήσει στὰ βαθύτερα πνευματικὰ μηνύματα, μαρτυροῦν τὴν ἀγάπη Του καὶ τὴν ἀνύσταχτη φροντίδα Του γιὰ τὰ ἔμψυχα καὶ ἄψυχα δημιουργήματά Του.

Ὁ Χριστός, βέβαια, δὲν μᾶς καλεῖ ἁπλὰ νὰ ἀγαπᾶμε καὶ νὰ θαυμάζουμε τὴν φύση. Ἄλλωστε, «οὐκ ἐλάτρευσαν τὴν κτίσιν οἱ θεόφρονες παρὰ τὸν Κτίσαντα». Ἐκεῖνο τὸ «καταμάθατε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει» μᾶς λέει κάτι ἄλλο πολὺ πιὸ σημαντικό, ποὺ πρέπει νὰ προσέξουμε. Νὰ μάθουμε νὰ μελετᾶμε τὸ ἀνοικτὸ βιβλίο τῆς φύσης καὶ νὰ ἀποκρυπτογραφοῦμε τὰ σήματα ποὺ μᾶς ἐκπέμπει κάθε στιγμὴ καὶ ὥρα. Κάθε φορὰ ποὺ μολύνουμε τὴν φύση καὶ καταστρέφουμε τὸ περιβάλλον, γκρεμίζουμε τὸ σπίτι ποὺ ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωσε, γιὰ νὰ ζήσουμε. Ἁμαρτάνουμε, γιατὶ ξεχνᾶμε ὅτι ἡ ὑποχρέωση τοῦ ἀνθρώπου στὸν παράδεισο ἦταν τὸ «ἐργάζεσθαι αὐτὸν καὶ φυλάσσειν». Δύο χαρακτηριστικὲς λέξεις ποὺ τονίζουν τὰ δικαιώματα καὶ τὶς ὑποχρεώσεις μας ἀπέναντι στὸ περιβάλλον ποὺ ζοῦμε. Ἡ Ἁγία Γραφὴ ἀναφέρει διάφορα περιστατικὰ καταστροφῆς τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, συμπτώματα καὶ αὐτὰ τοῦ πεσμένου κόσμου μας. Βέβαια, τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ εἰκόνες τῆς Ἀποκάλυψης ἀναφέρονται στὴν ὁλοκληρωτικὴ καταστροφὴ τῆς γῆς καὶ στὴ συντέλεια τῶν αἰώνων. Ἀλλά ἐδῶ δὲν πρόκειται γιὰ τὴν ἀπόγνωση τῆς οἰκολογικῆς καταστροφῆς, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐλπίδα τῆς μεταμόρφωσης καὶ ἀνακαίνισης τοῦ κόσμου.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, καὶ ἐμεῖς, ὡς «σάρκα φοροῦντες καὶ τὸν κόσμον οἰκοῦντες», ἐμπλεκόμαστε στὸ οἰκολογικὸ πρόβλημα τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι ἡ κλήση μας καὶ ὁ ἀγώνας μας ἀποβλέπουν στὴν ἀντιμετώπιση κάθε μορφῆς κακοῦ, ἀκόμη καὶ τοῦ οἰκολογικοῦ, ἀφοῦ καὶ αὐτὸ εἶναι μιὰ μορφὴ ἁμαρτίας (λανθασμένη σχέση τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὴν δημιουργία). Γι’ αὐτό, ὅσο διαρκεῖ ἡ ἱστορία, ἂς προσπαθοῦμε νὰ μεταβάλλουμε καὶ νὰ μεταμορφώνουμε συνεχῶς τὸ ἀνθρώπινο ἁμαρτωλὸ περιβάλλον μας, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπειλούμενο μὲ καταστροφὴ φυσικὸ περιβάλλον, μέχρι νὰ ἔρθει ὁ Κύριος καὶ νὰ ἀκουσθεῖ ἡ φωνή Του: «Ἰδοὺ καινὰ ποιῶ τὰ πάντα».

Ἀμήν.